

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת בראשית

"וַיְבָרֶךְ אֱלֹקִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשֵׁהוּ אֹתוֹ" (ב, ג)

כִּידוע נקראת השבת "כלה", כפי שאנו אומרים בכל שבוע בקבלת שבת: "לכה דודי לקראת כלה... כי היא מקור הברכה".

נשאלת השאלה: מה היינו אומרים אלו היינו מגיעים לחתונה, מבחינים בחתן ובכלה העומדים תחת החפה, וממתינים לאם הכלה אשר טרם הגיעה?

הנה, היינו רואים את האמא היקרה מגיעה, אולם אבוי, איך היא נראית: נעלי בית בלתי תואמות, מטפחת בלויה וקשורה ברישול, חלוק בית ישן ומרופט, וכל כלה אומרת עליבות... מה היינו אומרים?

כך מגיעים לקראת כלה?

גם אלו היתה האם טוענת להגנתה כי עבדה והתכוונה לחתונה ולשבע הברכות עד הרגע האחרון ממש, לא היה בכך כדי להוות התנצלות הולמת; זו תשובה מטפשת, כך לא מגיעים לקראת כלה, נקדה.

אם כן, מדוע איננו מזדעזעים כאשר בכל שבוע אנחנו מקבלים את השבת - את הכלה המיוחדת הזו - בערך בצורה הזו?

מדוע איננו מזדעזעים כאשר ההכנות לשבת מסתיימות הרבה אחרי הרגע האחרון, וכשנכנסת שבת - כל בני הבית נראים כאלו זה עתה הגיעו ישר מהמטה?

מדוע איננו מזדעזעים כאשר שבת הכלה מגיעה אל ביתנו - ומוצאת כי איש כלל לא צפה לה? שוב, לא תועיל כאן טענה

בביכול ההכנות לשבת הן אשר גרמו למראה המרושל... לקראת כלה - לא יוצאים כך, וכל שכן שלא מקבלים כך את פניה של הכלה המלכה!

לצערנו, לפעמים המצב אצלנו אפילו גרוע יותר. עקרת הבית, אשר טרחה ועמלה לכבוד שבת - מגיעה אל הסעודה כשהיא עיפה עד מות, וממתינה בכלות עינים לסיום הסעודה כדי שתוכל ללכת לישון.

היא מזרזת את בעלה, דוחקת בילדים למחר ולאכל, ומבהירה כי היא כבר רוצה להגיע למטה... כך מקבלים פני כלה?

אם אתם חשבים שחלול שבת זה רק לנסע בשבת - אתם טועים; לחלל את כבודה של השבת ולפגוע בכבודה באפן שכזה - גם זה נחשב לחלול שבת!

כאשר יוצא אדם מבית הכנסת בליל שבת - מלוים אותו שני מלאכי השרת, וכשמגיעה המשלחת ומוצאת את הבית במצב המתואר - הרי זה ממש כמו סטירת לחי למלאכי השרת רחמנא לצלן!

את השבת צריך לקבל כשכל בני הבית לבושים כנאות, כמו שיוצאים לחתונה של קרוב משפחה מדרגה ראשונה!

את השבת צריך לקבל כשהשלחן ערוך, וכשאבי המשפחה חוזר מבית הכנסת עם המלאכים - צריך הוא למצא יין וחלות על השלחן. כך מקבלים שבת!

טענת העיפות, כאמור, אינה מתקבלת... כשם שלחתנה לא מתכוונים ביום האחרון, כך לכבוד בת המלכה צריך להקדים ולהתכונן.

לא להתחיל ביום ששי - אלא ביום שלישי, ביום רביעי!

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

חמתו של הפריץ בערה בו על החרות שנטל לעצמו המנהל ועוד רצה לעשות קפה מנכסיו...

לאלתר צוה הפריץ להביא לפניו את המנהל, וחרץ: כאשר עשה - כן יעשה לו. ולקוהו המשרתים עשרים מלקות!

היהודי שלקה? ראשית כל, יושב לו הכסף העודף בשלם, וכפצוי כללי יקבל היהודי מכיסו של מנהל הכספים עשרים זהובים על כל מכה, סך הכל ארבע מאות זהובים.

שב היהודי לביתו והחל מתאונן: "חבל שלא קבלתי עוד מכות..."

למראה עיניה המתעגלות של רעייתו התממה, הסביר: "הכאבים של המכות פגו והלכו להם, ואלו בכיסי שוכנים כעת דמי פצויים על הסבל. מוטב היה לקבל עוד מכות כדי להרויח כעת עוד כסף..."

נשוב לשאלה: מדוע היה צריך למחות את העולם עד היסוד?

שאלה זו שואל הרה"ק רבי חיים טירר מטשרנוביץ בספרו "באר מים חיים", והוא מבאר: כאשר אדם חוטא, הרי שנותרת רוח טומאה באותו המקום לפי ערך חטאו.

ככל שירבה האדם בחטאים, כך תלך הזהמה הרוחנית ותגבר.

טומאה זו משפיעה על המקום ועל יושביו רצון נוסף לחטא, כמאמר חז"ל: "עברה גוררת עברה".

כדי להתחיל דף חדש, יש צורך בנקוי הלכלוך הרוחני תחלה, כדי שיוכל האדם לנהל מלחמה הוגנת עם יצרו.

אותן מכות שקבל היהודי ובסופו של דבר הכניסו לכיסו עוד רוח, כך לא ענש של נקמה חלילה היתה מחית העולם מן היסוד במבול, כי אם מים של רחמים לנקות את אויר הטמאה ששרר בעולם, כפי שטבילה במקוה מטהרת.

מכיון שהחטאים העמיקו והשרישו אחיזה לגבה ולעמק בחלל העולם, היה צורך שכל ההרים יכסו ועמק האדמה 'יטבל' אף הוא במי המבול לטהרתו.

(במחשבה תחלה)

מי שמתחיל להכין לשבת ביום ששי - אל יתפלא על שאינו מספיק לסיום בזמן...

מי שמתחיל בזמן - מספיק בזמן, ומקבל את פני הכלה בראוי לה! (נתיבי אור)

"ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה" (ז, ד)

רש"י מבאר שאפילו שלשה טפחים של עמק המחרשה נמחו במי המבול.

העולם הולך להתרבה במחיקה יסודית של כל הבריאה, כך אמר הקדוש ברוך הוא לנח.

לכאורה יש להבין: האם לא די בכך שהעולם יוצף במים, הבריות החוטאות ימותו, בעלי החיים שסרחו יאבדו, ולאחר מכן העולם ישוב לקדמותו? מדוע יש צורך למחות, למחק, לטשטש ולשרש?

יהודי חבר מאחד הפריצים בית מרוח, שם מכר שתיה לאפרים ולחובבי הטפה המרה וממנו הוציא את פרנסתו.

מדי שנה שלם לפריץ סכום שכירות שנתו על הפעלת המקום.

מדי חדש היה היהודי חוסך כסף כדי שבסוף השנה יוכל לעמד בתשלום.

באחד הימים קרא הפריץ ליהודי החוכר ובשר לו שהוא יעדר מן האזור לתקופה של חצי שנה, ומנהל הכספים של האחיזה ימלא את מקומו.

בשונה מן הפריץ שהיה הגון, היה מנהל הכספים רע לב ומעללים, ובעקר - שונא ישראל מבהק. מיד כאשר נסע הפריץ, קרא המנהל ליהודי והודיע לו שהחל מעתה, בכל חדש הוא צריך לשלם לו דמי שכירות - במקום אחת לשנה, כפי שהיה עד כה - ולבד מכה, על היהודי להוסיף בכל חדש עשירית על הסכום לכיסו של מנהל הכספים.

היהודי התקומם: מה פתאום לשנות את תנאי החוזה? אך המנהל לא התכוון באמת לנהל אתו דיון; הוא הורה למשרתי הפריץ להכותו עשרים מלקות, כדי שילמד שעם המנהל לא מתוכחים.

לאחר חצי שנה, כאשר חזר הפריץ ממסעו, סח לו היהודי בכאב את אשר עשה לו מנהל הכספים.

א גוט שבת